

УСЕ-УСЕ, НЕХАЙ ВДЕСЯТЕ...

Дзвоню в село не дуже часто –
За тиждень раз, буває двічі,
Щоб по полицях все розкласти,
Бо жде матуся, мовчки кличе...

Я постарів, а що чекати,
Якщо життя он за плечима?
Як тріска висохла вже мати,
Із ледь відкритими очима.

Спочатку, як живу, питає,
Повторюю їй все те ж саме,
Бо дуже вже недочуває –
Оглухла зовсім із роками.

Постогне з клекотом лелечим,
Спитаю, що болить у неї,
– Нічого! – прокряхтить старечо –
Для спокою душі моєї.

Та більше хоче розказати,
Аніж почуть про щось від мене,
Тому й спішить перебивати,
Квапливо, плутано й натхненно.

Те, що мені не так суттєве,

Буває їй найважливіше,
Хоч забуває і миттєво,
Тож просить нагадать скоріше.

Скажу: – Про це вже говорили, –
Але вона розкаже знову,
Я помічаю, в неї сили
Вже додалося від розмови.

Усе-усе, мабуть, вдесьте
Їй треба встигнути повідать,
Не зайве ще переказати,
Все, що змогла сама розвідать.

Отак живеться їй, старенькій,
Одній на лаві, біля хвіртки,
З ціпочком пройде помаленьку,
Аби побачить однолітків.

Нудьга в селі, що вимирає,
Та мати – дев'яносторічна,
Хоч і ровесників немає,
Вона тепер й до цього звична.

Бо щастя – це на світі жити,
Коли була й не щедра доля,
Її нема з ким розділити,
Ото й терпить бабуся Оля.

А нам не можна забувати,
Адже ми теж до тих пір діти,
Поки по світу ходить мати
Й живе, щоб нам не сиротіти.

Нехай усе-усе вдесяте
Розказує по телефону,
Ми будем щастя відчувати,
Радіти, як ковтку озону.

Дата написання вірша: 2021-01-07